

Arrest

nr. 287 522 van 13 april 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidige derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van zijn huidige verzoek verklaarde verzoeker dat de problemen die hij in het kader van zijn eerste verzoek uiteenzette nog steeds actueel zijn en ze zouden nog erger kunnen worden als hij terugkeert. Hij voegt toe dat hij op zijn twaalfde werd verkracht. Hij verklaarde dat zijn moeder is overleden op 13 november 2020. Ze werd in Servië mishandeld door zijn halfbroer en volgens hem is ze niet overleden door brandwonden, maar werd ze opzettelijk verwond/gedood. Voor zichzelf heeft hij geen vrees, hij heeft al veel doorstaan, maar hij vreest voor zijn dochter. Hij heeft geen andere kinderen en wil haar niet verliezen. Ter staving van zijn huidige verzoek legde hij de volgende documenten neer: een Servisch medisch attest van zijn dochter (van 27.04.2017), foto's van zijn moeder en haar overlijdensbericht, Belgische psychologische attesten aangaande hemzelf en zijn dochter, zijn medisch dossier en een schoolattest van zijn dochter.

In het kader van haar huidige verzoek verklaarde verzoekster dat haar schoonmoeder is overleden. De problemen die zij in het kader van haar eerste verzoek uiteenzette, zijn nog steeds actueel en zouden verergeren. Zij voegt toe dat haar belagers eerder haar man hebben verkracht. Haar dochter is ouder geworden waardoor haar vrees voor haar toeneemt. Ze zou kunnen worden ontvoerd en verkocht. Het maakt haar niet uit of zij sterft, het is haar dochter die telt. Bovendien wordt zij er als Rom niet geaccepteerd. Ter staving van haar huidige verzoek legde zij een psychologisch attest neer.

Hun eerste verzoek werd kennelijk ongegrond bevonden door het Commissariaat-generaal omdat zij niet hadden aangetoond dat zij voor de door hen aangevoerde problemen geen of onvoldoende beroep konden doen – of in het geval van toekomstige problemen bij een terugkeer naar Servië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten; wat betreft het pestgedrag waarvan hun dochter slachtoffer werd, er een tussenkomst was van de politie en de sociale dienst waarop maatregelen werden genomen en de pesterijen stopten; de moeilijke socio-economische situatie waarin Roma zich kunnen bevinden en de mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen geen aanleiding gaven tot het hebben van een vrees voor vervolging en evenmin van die aard was dat er zonder meer sprake kon zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hun beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 236 184 van 28 mei 2020.

Verzoekers deden afstand van hun tweede verzoek, met de verklaring dat het een administratieve vergissing betrof en zij een verzoek wilden indienen in naam van hun dochter.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde

andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen. Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers hier in gebreke blijven.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

5. Verzoekers halen aan dat verzoeker het slachtoffer was van een traumatische gebeurtenis in zijn jeugd in familiale context, en dat het door psychologische opvolging is dat verzoeker hierover heeft kunnen vertellen. De Raad kan begrip opbrengen voor het feit dat verzoeker pas tijdens zijn huidig verzoek heeft verteld over zijn verkrachting die zou plaatsgevonden hebben omstreeks 1991. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat verzoeker zijn familie hiervoor verantwoordelijk is (verklaring volgend verzoek van verzoekster, punt 20), aldus gelden hier wederom de vaststellingen inzake de beschikbare beschermingsmodaliteiten in Servië, zoals weergegeven bij hun eerste verzoek. De Raad wijst er op dat gelet op het feit dat verzoeker pas in 2015 voor het eerst Servië verliet om (in Duitsland) internationale bescherming te verzoeken en in 2019 van Servië naar België uitweek, dit geenszins kan weerhouden worden als zijn rechtstreekse vluchtaanleiding. Evenmin kan uit deze gebeurtenis een actuele nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij voor zichzelf geen vrees heeft (verklaring volgend verzoek van verzoeker, punt 20).

6. Verzoekers verwijzen naar hun medische problematiek en hebben medische documenten gevoegd aan hun verzoekschrift, waarvan er zich reeds een aantal in het administratief dossier bevinden. De Raad wijst diengaangaande op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissingen: "Aangaande de door u en uw echtgenote neergelegde psychologische en medische attesten betreffende uzelf, uw echtgenote en jullie dochter, wordt opgemerkt dat attesten van een psycholoog/arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar (geestelijke) gezondheidstoestand, een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat hij/zij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Eventuele medische problemen houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor

een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”

De Raad merkt verder op dat verzoekers niet in concreto aannemelijk maken dat zij om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen toegang zouden hebben tot of gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg in Servië.

7. Betreffende verzoekers hun verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

8. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 maart 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Servokroatisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partijen stellen een reële vrees te koesteren voor hun minderjarige dochter, die bij terugkeer naar hun land van herkomst dreigt te worden ontvoerd en verkocht. Zij verwijzen naar het trauma van eerste verzoeker en wijzen erop dat de moeder van eerste verzoeker is overleden als gevolg van het ondergaan geweld, dat hun vrees aanleiding geeft tot psychologische problemen en dat hun Roma-origine in deze een verzwarend element is. De verzoekende partijen stellen dat al hun verklaringen in hun geheel moeten worden beoordeeld en niet elk apart. Eerste verzoeker besluit dat er in hun land van herkomst geen oorlog aan de gang is, “maar wel een oorlog in onze familie”, herhaalt de vrees voor ontvoering van zijn dochter en toont en bespreekt twee persartikels over situaties die hij vergelijkbaar acht met de zijne.”

5. De Raad stelt vast dat verzoekers, door zich tot voormelde argumentatie te beperken, ter zitting geen concrete en dienstige elementen bijbrengen die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking van 31 januari 2023 opgenomen grond.

Verzoekers komen immers niet verder dan het herhalen van eerder door hen in het kader van huidig derde verzoek afgelegde verklaringen en voorheen al aangehaalde argumenten, waaraan zij nog enkele zeer algemene opmerkingen toevoegen, zonder dat zij echter ook maar enigszins concreet ingaan op, laat staan concrete en valabele opmerkingen formuleren met betrekking tot hetgeen eerder concreet omtrent die elementen werd vastgesteld. Het louter herhalen van reeds aangebrachte elementen vermog vanzelfsprekend geen ander licht te werpen op de hierover gedane vaststellingen in voormelde beschikking en de bestreden beslissingen, zoals o.a. inzake de in hun land van herkomst beschikbare beschermingsmodaliteiten en het feit dat zij niet concreet aantonen dat zij, wat de medische elementen betreft, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag geen toegang zouden hebben tot of gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg in Servië. De door verzoekers in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen en neergelegde documenten in hun geheel (en samen) in acht genomen, noopt ertoe te besluiten, zoals eerder al in voormelde beschikking werd vastgesteld, dat verzoekers bij hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van diezelfde wet. Het door verzoekers ter zitting tonen en toelichten van twee persartikels die zij vergelijkbaar achten met hun persoonlijke situatie, vormt evenmin een dergelijk element, nu zij deze artikels niet concreet op hun eigen individuele situatie weten te betrekken en zij hiermee bovendien, in die mate dat zij er een vrees in hunnen hoofde aan verbinden, niet aantonen dat het hen persoonlijk aan nationale bescherming in Servië ontbreekt.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 31 januari 2023 opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES